

Bruxelles, 30 mai 2018
(OR. en)

9555/18

**Dosar interinstituțional:
2018/0198 (COD)**

**FSTR 25
REGIO 33
FC 26
CADREFIN 53
IA 153
CODEC 905**

PROPUNERE

Sursă:	Secretar general al Comisiei Europene, sub semnătura dlui Jordi AYET PUIGARNAU, director
Data primirii:	30 mai 2018
Destinatar:	DI Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, Secretarul General al Consiliului Uniunii Europene
Nr. doc. Csie:	COM(2018) 373 final
Subiect:	Propunere de REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI privind un mecanism de soluționare a obstacolelor juridice și administrative în context transfrontalier

În anexă, se pune la dispoziția delegațiilor documentul COM(2018) 373 final.

Anexă: COM(2018) 373 final

Strasbourg, 29.5.2018
COM(2018) 373 final

2018/0198 (COD)

Propunere de

REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

**privind un mecanism de soluționare a obstacolelor juridice și administrative în context
transfrontalier**

{SEC(2018) 268 final} - {SWD(2018) 282 final} - {SWD(2018) 283 final}

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

• Motivele și obiectivele propunerii

Unul dintre obiectivele principale ale Uniunii este promovarea unei dezvoltări armonioase la nivel global. Prin urmare, Uniunea trebuie să dezvolte și să desfășoare acțiuni care să conducă la consolidarea coeziunii sale economice, sociale și teritoriale. În special, Uniunea urmărește reducerea decalajelor dintre nivelurile de dezvoltare a diferitelor regiuni și a rămânerii în urmă a regiunilor defavorizate (articolul 174 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene - „TFUE”), acordând „o atenție deosebită (...) regiunilor (...) transfrontaliere”. Uniunea și vecinii săi imediați din Asociația Europeană a Liberului Schimb („AELS”) au în prezent patruzeci de frontierele terestre interne.

Din 1990, finanțarea Interreg¹ sprijină programe de cooperare transfrontalieră în regiunile frontaliere ale UE, inclusiv cele cu țările AELS. Interreg a finanțat mii de proiecte și inițiative care au contribuit la îmbunătățirea integrării europene. Printre principalele realizări ale programelor Interreg se numără: o mai mare încredere, conectivitate sporită, o mai bună calitate a mediului, o stare de sănătate mai bună și creștere economică. Cadrul juridic pentru perioada 2014-2020 a permis Fondului european de dezvoltare regională („FEDR”), în cadrul programelor Interreg, să susțină proiecte care vizează „consolidarea capacității instituționale a autorităților publice și a părților interesate și o administrație publică eficientă prin promovarea cooperării juridice și administrative și a cooperării între cetățeni și instituții”². De la înființarea sa, Interreg a sprijinit, de asemenea, procesul de realizare a pieței interne³. De-a lungul ultimelor decenii, procesul de integrare europeană a ajutat regiunile frontaliere interne să se transforme din zone predominant periferice în zone cu creștere economică și oportunități. Finalizarea pieței unice în 1992 a impulsionat productivitatea UE și a redus costurile prin eliminarea formalităților vamale, armonizarea sau recunoașterea reciprocă a normelor tehnice și prețuri mai mici ca rezultat al concurenței; comerțul în interiorul UE a crescut cu 15 % în decurs de 10 ani; s-a generat o creștere suplimentară și au fost create aproximativ 2,5 milioane de locuri de muncă.

Cu toate acestea, în cadrul unui proces de analiză privind cooperarea transfrontalieră⁴ care a durat peste doi ani, Comisia a colectat dovezi din care a rezultat că regiunile frontaliere au, în general, rezultate mai puțin bune din punct de vedere economic decât alte regiuni din același

¹ Interreg, cunoscut și sub denumirea de „cooperare teritorială europeană” (CTE), este unul din cele două obiective ale politicii de coeziune și oferă un cadru pentru implementarea unor acțiuni comune și schimburi de politici între actorii naționali, regionali și locali din diferite state membre. Obiectivul central al CTE este promovarea unei dezvoltări economice, sociale și teritoriale armonioase a Uniunii în ansamblu. Interreg este construit în jurul a trei direcții de cooperare: transfrontalieră (Interreg A), transnațională (Interreg B) și interregională (Interreg C). Până în prezent s-au succedat cinci perioade de programare în cadrul Interreg: Interreg I (1990-1993), Interreg II (1994-1999), Interreg III (2000-2006), Interreg IV (2007-2013) și Interreg V (2014-2020).

² Articolul 7 alineatul (1) litera (a) punctul (iv) din Regulamentul (UE) nr. 1299/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 decembrie 2013 privind dispoziții specifice pentru sprijinul din partea Fondului european de dezvoltare regională pentru obiectivul de cooperare teritorială europeană (JO L 347, 20.12.2013, p. 259).

³ Punctele 3 și 13 din Comunicarea C(90) 1562/3 către statele membre de stabilire a orientărilor pentru programele operaționale pe care statele membre sunt invitate să le instituie în cadrul unei inițiative comunitare pentru zonele de frontieră (Interreg) (JO C 215, 30.8.1990, p. 4).

⁴ A se vedea: http://ec.europa.eu/regional_policy/en/policy/cooperation/european-territorial/cross-border/review/.

stat membru. Accesul la serviciile publice, cum ar fi spitalele și universitățile⁵, este în general mai restrâns în regiunile de frontieră. Navigarea între diferitele sisteme administrative și juridice este adesea complexă și costisitoare. Cetățenii, întreprinderile, autoritățile publice și organizațiile neguvernamentale au împărtășit Comisiei experiențele negative pe care le-au avut uneori în interacțiunile lor de dincolo de frontierele interne. În consecință, Comisia a adoptat comunicarea intitulată „Stimularea creșterii economice și a coeziunii în regiunile frontaliere ale UE”⁶ („comunicarea privind regiunile frontaliere”). Comunicarea evidențiază modalitățile prin care UE și statele sale membre pot reduce complexitatea, durata și costurile interacțiunii transfrontaliere și pot promova utilizarea în comun a serviciilor de-a lungul frontierelor interne. Ea analizează aspectele care trebuie îmbunătățite pentru a se garanta că cetățenii și întreprinderile din regiunile frontaliere pot beneficia din plin de oportunitățile oferite de o parte și de alta a frontierei. Comunicarea propune un plan de acțiune în 10 puncte, dintre care unul se referă explicit la înlăturarea obstacolelor frontaliere juridice și administrative⁷.

Prin urmare, este rezonabil să se considere că barierele juridice (în special cele legate de reglementarea pieței muncii, de serviciile medicale, de impozite și de dezvoltarea mediului de afaceri) și cele legate de diferențele în materie de cultură administrativă și cadre juridice naționale sunt dificil de abordat doar prin intermediul programelor (deoarece necesită luarea unor decizii dincolo de structurile de gestionare a programelor și proiectelor). Există deja o serie de mecanisme eficace de cooperare transfrontalieră la nivel interguvernamental, regional și local⁸.

Una dintre acțiunile specifice menționate la punctul nouă din comunicarea privind regiunile frontaliere se referă la o inițiativă lansată în timpul președinției luxemburgheze, în 2015: Mai multe state membre analizează meritele unui nou instrument de simplificare a proiectelor transfrontaliere, făcând posibilă, pe bază voluntară și cu aprobarea autorităților competente responsabile, aplicarea normelor unui stat membru în statele membre învecinate. Acest mecanism s-ar aplica unor proiecte sau acțiuni specifice limitate în timp, desfășurate într-o regiune de frontieră și inițiate de autoritățile publice locale și/sau regionale⁹. Serviciile Comisiei au urmărit îndeaproape aceste lucrări, sunt de acord cu conceptul și propun în consecință un mecanism voluntar de soluționare a obstacolelor juridice în regiunile de frontieră.

Pentru detalii privind această propunere, a se vedea secțiunea 5 de mai jos.

⁵ „Teritorii cu caracteristici geografice specifice” (Territories with specific geographical features), Comisia Europeană, DG REGIO (2009), documentul de lucru nr.: 02/2009: http://ec.europa.eu/regional_policy/en/information/publications/working-papers/2009/territories-with-specific-geographical-features.

⁶ Comunicare a Comisiei către Consiliu și Parlamentul European, „Stimularea creșterii economice și a coeziunii în regiunile frontaliere ale UE” - COM(2017) 534 final, 20.9.2017.

⁷ Un obstacol frontalier în contextul acestei comunicări nu este reprezentat doar de o restricție privind libera circulație, astfel cum a stabilit Curtea de Justiție a Uniunii Europene, ci și de un act cu putere de lege, de norme sau practici administrative care obstrucționează potențialul inerent al unei zone de frontieră în cadrul interacțiunilor transfrontaliere.

⁸ Pentru detalii, a se vedea SWD(2017) 307 final, punctul 3.1, p. 24, 25, 32, 36 și 48.

⁹ Document introductiv pentru Reuniunea ministerială informală privind coeziunea teritorială în cadrul președinției luxemburgheze, a se vedea: http://www.aménagement-territoire.public.lu/fr/eu-presidency/Informal-Ministerial-Meetings-on-Territorial-Cohesion-and-Urban-Policy-26-27-November-2015_-Luxembourg-City_.html#; a se vedea și SWD(2017) 307 final, punctul 3.9, p. 49-50.

- **Coerența cu dispozițiile existente în domeniul de politică**

Ca principal instrument de finanțare a politicii de coeziune, Interreg sprijină programele de cooperare transfrontalieră în regiunile frontaliere ale UE, inclusiv în cele care se învecinează cu țările AELS. Cu toate acestea, după cum reiese din comunicarea privind regiunile frontaliere, regiunile de frontieră au, în general, rezultate mai puțin bune din punct de vedere economic decât alte regiuni din cadrul aceluiași stat membru. Prin urmare, sunt necesare măsuri care să depășească cadrul de finanțare european și să-l completeze în același timp în regiunile frontaliere, deoarece dificultățile persistente nu pot fi soluționate numai prin finanțări și investiții de tipul Interreg.

Un mecanism de soluționare a obstacolelor juridice în regiunile de frontieră reprezintă o completare necesară atât pentru sprijinul financiar acordat în cadrul Interreg, cât și pentru sprijinul instituțional, reprezentat, de exemplu, de grupările europene de cooperare teritorială (GECT)¹⁰, care însă nu dețin competențe legislative pentru a depăși obstacolele juridice¹¹.

- **Coerența cu alte domenii de politică ale Uniunii**

După cum s-a arătat mai sus, politica de coeziune și piața unică se sprijină reciproc. Mecanismul care urmează să fie instituit în temeiul prezentului regulament ar trebui să contribuie la îndeplinirea obiectivelor stabilite în comunicarea privind regiunile frontaliere și la stimularea potențialului acestor regiuni, care este parțial neexploatat din cauza sistemelor juridice diferite. Un studiu recent comandat de Comisie¹² cu privire la impactul economic al obstacolelor frontaliere asupra PIB-ului și asupra ratei ocupării forței de muncă în regiunile frontaliere terestre interne estimează că, dacă s-ar elimina chiar și numai 20 % dintre obstacolele existente, PIB-ul regiunilor frontaliere ar crește cu 2 %. Prin urmare, un mecanism de soluționare a obstacolelor juridice în regiunile frontaliere este o completare necesară pentru funcționarea pieței interne, obiectiv central al Uniunii prevăzut la articolul 3 din TUE și la articolul 3 alineatul (1) litera (b) din TFUE¹³.

Dispozițiile prezentei propuneri privind protecția juridică a persoanelor rezidente într-o regiune transfrontalieră care se consideră lezate de acțiuni sau omisiuni rezultate din modul de aplicare a mecanismului de către autorități se referă în principal la norme de drept administrativ/public și nu afectează legislația existentă a UE privind soluționarea conflictelor de legi¹⁴, deoarece legislația UE respectivă se referă numai la dreptul civil. Prezentul

¹⁰ Regulamentul (CE) nr. 1082/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 5 iulie 2006 privind o grupare europeană de cooperare teritorială (GECT); (JO L 210, 31.7.2006, p. 19).

¹¹ A se vedea articolul 7 alineatul (4) primul paragraf din Regulamentul (CE) nr. 1082/2006.

¹² Politecnico di Milano (2017) „Quantification of the effects of legal and administrative border obstacles in land border regions” (Cuantificarea efectelor obstacolelor juridice și administrative la nivel frontalier în regiunile frontaliere terestre); a se vedea COM(2017) 534 final, p. 6; pentru mai multe detalii, a se vedea SWD(2017) 307 final, punctul 2.2, p. 20-22.

¹³ A se vedea și considerentul 9 din preambulul TUE (**caractere aldine** adăugate): „DECISI să promoveze progresul economic și social al popoarelor lor, ținând seama de principiul dezvoltării durabile și în cadrul **realizării pieței interne**, al **consolidării coeziunii** și protecției mediului, precum și să pună în aplicare politici care asigură progrese concomitente în domeniul integrării economice și în celelalte domenii,...”.

¹⁴ Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO L 351, 20.12.2012, p. 1) („**Bruxelles I reformat**”).

Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului din 27 noiembrie 2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1347/2000 (JO L 338, 23.12.2003, p. 1) („**Bruxelles II**”),

regulament nu aduce atingere acestei legislații (de exemplu, legislația UE se poate aplica litigiilor referitoare la materia contractuală sau necontractuală).

2. TEMEI JURIDIC, SUBSIDIARITATE ȘI PROPORȚIONALITATE

• Temei juridic

Articolul 175 al treilea paragraf din TFUE prevede că pot fi adoptate acțiuni specifice în afara fondurilor prevăzute la primul paragraf al articolului menționat anterior, pentru a realiza obiectivul de coeziune economică și socială prevăzut de TFUE. Dezvoltarea armonioasă a ansamblului Comunității și consolidarea coeziunii economice, sociale și teritoriale implică intensificarea cooperării teritoriale. În acest scop, este necesar să se ia măsuri de îmbunătățire a condițiilor de implementare pentru acțiunile de cooperare teritorială.

• Subsidiaritate

Este recomandabil să se creeze condițiile de cooperare teritorială în conformitate cu principiul subsidiarității consacrat prin articolul 5 alineatul (3) din Tratatul privind Uniunea Europeană („TUE”). Statele membre au prezentat inițiative individuale, bilaterale sau chiar multilaterale în încercarea de a soluționa obstacolele frontaliere juridice. Mecanismele respective nu există însă în toate statele membre sau pentru toate frontierele unui anumit stat membru. Finanțarea (în special Interreg) și instrumentele juridice (în special GECT) disponibile la nivelul UE până în prezent nu au fost suficiente pentru soluționarea obstacolelor frontaliere juridice în ansamblul UE. În consecință, obiectivele acțiunii propuse nu pot fi îndeplinite în mod satisfăcător de statele membre nici la nivel central, nici la nivel regional și local, ci pot fi realizate mai eficient la nivelul Uniunii, date fiind amploarea sau efectele acțiunii preconizate. Prin urmare, se impune luarea unor măsuri suplimentare de către legiuitorul Uniunii.

Proporționalitate

În conformitate cu principiul proporționalității prevăzut la articolul 5 alineatul (4) din TUE, acțiunea UE, în conținut și formă, nu ar trebui să depășească ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor tratatelor. Recurgerea la mecanismul specific instituit în temeiul prezentului regulament este voluntară. Un stat membru poate decide, la o anumită frontieră cu unul sau mai multe state membre învecinate, să procedeze în continuare la soluționarea obstacolelor juridice într-o anumită regiune transfrontalieră în baza mecanismelor existente în funcțiune pe care le-a instituit la nivel național sau pe care le-a introdus oficial sau neoficial, împreună cu unul sau mai multe state membre vecine. În acest caz, statul respectiv ar putea opta pentru a nu utiliza mecanismul instituit în temeiul prezentului regulament. De asemenea, un stat membru poate decide, la o anumită frontieră cu unul sau mai multe state membre învecinate, să adere la un mecanism existent în funcțiune înființat în mod oficial sau neoficial de către unul sau mai multe state membre vecine. Dacă i se permite acest lucru, statul respectiv ar putea opta pentru a nu utiliza mecanismul instituit în temeiul prezentului regulament. Prin urmare, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivelor sale legate de regiunile transfrontaliere pentru care statele membre nu au în vigoare mecanisme eficiente de soluționare a obstacolelor juridice.

Regulamentul (CE) nr. 593/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 iunie 2008 privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale (**Roma I**), (JO L 177, 4.7.2008, p. 6), și
Regulamentul (CE) nr. 864/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 iulie 2007 privind legea aplicabilă obligațiilor necontractuale (**Roma II**) (JO L 199, 31.7.2007, p. 40).

- **Alegerea instrumentului**

După cum se arată în secțiunea 1 de mai sus, statele membre au recurs la inițiative individuale, bilaterale sau chiar multilaterale în încercarea de a soluționa obstacolele frontaliere juridice.

Un regulament stabilește obligația statelor membre de a înființa, pentru fiecare zonă de frontieră cu un stat membru învecinat, un mecanism pentru soluționarea obstacolelor juridice într-o regiune transfrontalieră comună, permițându-le în același timp să implementeze și alte mecanisme care funcționează.

O recomandare nu ar fi instrumentul cel mai eficace, deoarece recomandările nu au caracter obligatoriu (a se vedea articolul 288 al cincilea paragraf din TFUE).

O directivă nu ar fi instrumentul cel mai eficace deoarece este obligatorie, în ceea ce privește rezultatul ce trebuie obținut, pentru fiecare stat membru căruia îi este adresată, însă lasă alegerea formei și a metodelor la latitudinea autorităților naționale (a se vedea articolul 288 al treilea paragraf din TFUE). După cum se arată în secțiunea 3.2 din comunicarea privind regiunile frontaliere, transpunerea unei directive a UE în două state membre vecine ar putea crea două sisteme diferite care ar trebui apoi să funcționeze împreună în zona frontierei interne. O astfel de situație poate crea complicații - uneori chiar incertitudine juridică și poate duce la creșterea costurilor¹⁵. Prezenta propunere se concentrează tocmai asupra unui mecanism prin care să se stabilească o metodă la nivelul UE, deoarece numai câteva state membre au introdus o metodă diferită. Așadar, o directivă ar putea să creeze noi discrepanțe în regiunile de frontieră.

3. REZULTATE ALE EVALUĂRILOR RETROSPECTIVE, ALE CONSULTĂRILOR CU PĂRȚILE INTERESATE ȘI ALE EVALUĂRII IMPACTULUI, DREPTURI FUNDAMENTALE

- **Evaluările retrospective/verificarea adecvării legislației existente**

N/A: legislație nouă

- **Consultările părților interesate**

Noțiunea de politică transfrontalieră decurge, la origine, din lucrările întreprinse de președinția luxemburgheză a Consiliului din 2015; acestea au condus la crearea unui grup de lucru informal al statelor membre care s-a reunit periodic de atunci. Grupul de lucru informal a explorat posibilitățile de a facilita soluționarea obstacolelor frontaliere persistente, în special în ceea ce privește implementarea proiectelor transfrontaliere. Ideea aplicării normelor (legi, reglementări, standarde) unui stat membru dincolo de frontieră în statele membre învecinate a fost formulată de acest grup. În cadrul reuniunilor grupului se întâlnesc de obicei 10-15 state membre. Au fost active și grupări ale statelor membre, în special Uniunea Benelux și Consiliul Nordic al Miniștrilor.

Alte părți interesate, în special regiuni și instituții frontaliere, solicită un astfel de instrument de mai mult timp. Acest lucru a fost îndeosebi vizibil în cadrul procesului de analiză privind

¹⁵ De exemplu, Directiva 2014/24/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind achizițiile publice conține 19 situații în care se aplică standarde minime, de exemplu, cu privire la stabilirea unor limite de timp specifice. Acest fapt creează 19 situații potențiale în care achizițiile publice transfrontaliere se pot dovedi deosebit de dificile, deoarece anumite state membre vor aplica termene mai lungi decât altele.

cooperarea transfrontalieră desfășurată de DG REGIO în perioada 2015-2017. În cursul acestei analize, a avut loc o consultare publică în toate limbile oficiale ale UE și au fost primite 620 de răspunsuri. La întrebarea legată de eventuale soluții la problemele care afectează zonele frontaliere, mai mulți respondenți au solicitat în mod explicit Comisiei să încerce să promoveze o mai mare flexibilitate în punerea în aplicare a legislației naționale/regionale în regiunile de frontieră. Ideea de a „elibera” regiunile frontaliere de legislația națională sau de a o adapta la condițiile specific zonelor de frontieră a fost propusă de mai multe ori.

În fine, proiectele de avize ale Comitetului Regiunilor și ale Parlamentului European, ca răspuns la comunicarea Comisiei „Stimularea creșterii economice și a coeziunii în regiunile frontaliere ale UE”, au salutat explicit propunerea de a elabora un astfel de instrument. Cele două avize vor fi adoptate în vara anului 2018.

• **Evaluarea impactului**

Impactul și valoarea adăugată europeană a programelor Interreg sunt binecunoscute. Cu toate acestea, în multe cazuri barierele transfrontaliere (în special în ceea ce privește serviciile de sănătate, reglementarea pieței muncii, transportul public local și dezvoltarea întreprinderilor) sunt create de diferențele în materie de practici administrative și cadre juridice naționale. Aceste aspecte sunt greu de soluționat la nivel de programe, necesitând decizii care depășesc structura acestora.

Pentru a aborda acest neajuns, în 2015, președinția luxemburgheză și alte câteva state membre au examinat ideea utilizării normelor dintr-un stat membru într-un stat membru vecin. Comisia propune facilitarea acestui tip de soluții cu ajutorul unui instrument juridic „gata de utilizare”.

Există două opțiuni: un angajament transfrontalier european („angajamentul”) (care permite în sine derogarea de la normele obișnuite) sau o declarație transfrontalieră europeană („declarația”) (prin care semnatarii se angajează în mod oficial să legifereze pentru a modifica normele obișnuite). Mecanismul:

- va continua să aibă un caracter voluntar: statele membre pot opta pentru acest mecanism sau pot utiliza alte mecanisme eficiente pentru soluționarea obstacolelor frontaliere de natură juridică;
- va pune accentul asupra frontierelor terestre din interiorul UE, permițând totodată statelor membre să aplice mecanismul și frontierelor maritime și externe;
- se va aplica proiectelor comune pentru orice element de infrastructură cu impact într-o anumită regiune transfrontalieră sau orice serviciu de interes economic general furnizat într-o anumită regiune transfrontalieră.

Dacă ar fi înlăturate 20 % dintre obstacolele juridice și administrative identificate de-a lungul frontierelor interne, PIB-ul regiunilor frontaliere ar crește cu 2 %. Angajamentul contribuie la aceasta prin furnizarea unui cadru juridic gratuit, în vederea reducerii costurilor și a timpului de lansare a anumitor proiecte transfrontaliere.

Cadrul ar contribui la soluționarea anumitor dificultăți generatoare de costuri importante în implementarea proiectelor transfrontaliere. El nu este însă un „model unic”, ci mai degrabă le oferă statelor membre posibilitatea de a concepe soluții care se potrivesc cel mai bine contextului regional.

• **Simplificare**

N/A: legislație nouă

- **Drepturile fundamentale**

În temeiul articolului 6 din Tratatul de la Lisabona, Uniunea Europeană recunoaște drepturile, libertățile și principiile enunțate în Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, care are aceeași valoare juridică cu cea a tratatelor. Totodată, drepturile fundamentale, astfel cum sunt garantate prin Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și astfel cum rezultă din tradițiile constituționale comune statelor membre, constituie principii generale ale dreptului UE.

Prezenta propunere se referă la un mecanism juridic pentru soluționarea obstacolelor frontaliere juridice, adresându-se, ca atare, în principal autorităților din statele membre. Cetățenii ar trebui să beneficieze de soluțiile convenite. Soluționarea obstacolelor frontaliere juridice în temeiul prezentei propuneri ar urma să-i ajute pe cetățenii care locuiesc în regiunile de frontieră să se bucure de drepturile lor fundamentale. Mai exact, este vorba despre dreptul la protecția datelor cu caracter personal (articolul 8), dreptul la educație, inclusiv accesul la formarea profesională și continuă (articolul 14), libertatea de alegere a ocupației și dreptul la muncă (articolul 15), în special libertatea de a căuta un loc de muncă, de a lucra, de a se stabili sau de a presta servicii în orice stat membru; libertatea de a desfășura o activitate comercială (articolul 16); accesul la securitate socială și la asistență socială (articolul 34); accesul la asistență medicală (articolul 35); și accesul la servicii de interes economic general (articolul 36).

Prin urmare, propunerea se referă inclusiv la problema protecției juridice efective a persoanelor din regiunile frontaliere.

4. IMPLICAȚIILE BUGETARE

Prezenta propunere nu ar trebui să aibă implicații bugetare imediate, în măsura în care urmărește să instituie un mecanism, și nu un instrument financiar.

Nici implicarea punctului de contact frontalier („PCF”) creat în cadrul Comisiei nu are implicații bugetare imediate, deoarece el a fost deja înființat și i s-a alocat propriul personal.

5. ALTE ELEMENTE

- **Planuri de punere în aplicare și măsuri de monitorizare, evaluare și raportare**

Ca orice regulament al UE, regulamentul propus va fi obligatoriu în toate elementele sale și direct aplicabil în toate statele membre. Articolul 291 alineatul (1) din TFUE impune statelor membre să ia toate măsurile de drept intern necesare pentru a pune în aplicare actele obligatorii din punct de vedere juridic ale Uniunii. După cum se arată în secțiunea 3.2 din comunicarea privind regiunile de frontieră, chiar dacă există legislație europeană, statele membre dispun de o anumită marjă de flexibilitate și de intervenție în ceea ce privește modul în care aplică legislația în sistemele lor naționale și în normele de punere în aplicare a regulamentelor UE. Ca urmare, atunci când două sisteme diferite vin în contact de-a lungul frontierelor interne, acest lucru poate crea complicații și, uneori, chiar incertitudine juridică și poate amplifica costurile. În consecință, sunt necesare condiții uniforme pentru punerea în aplicare a actelor Uniunii cu caracter obligatoriu din punct de vedere juridic. Conform dispozițiilor articolului 291 alineatul (2) din TFUE, regulamentul propus poate conferi Comisiei competențe de punere în aplicare. La fel ca metoda de control al punerii în aplicare a

altor instrumente juridice la nivelul UE¹⁶, prezenta propunere se limitează la a impune statelor membre să comunice Comisiei normele naționale de punere în aplicare, astfel încât să permită Comisiei să evalueze dacă normele naționale respective asigură punerea în aplicare efectivă a prezentului regulament

Pentru a evalua dacă mecanismul instituit în temeiul propunerii de regulament s-a dovedit a fi un instrument suplimentar eficace pentru soluționarea obstacolelor juridice în regiunile frontaliere, Comisia ar trebui, în conformitate cu Agenda pentru o mai bună reglementare¹⁷, să evalueze legislația existentă. Se propune, prin urmare, ca și în cazul GECT, ca Comisia să transmită un raport Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Regiunilor cu privire la punerea în aplicare a regulamentului propus, utilizând indicatori pentru a evalua eficacitatea, eficiența, relevanța, valoarea adăugată europeană și capacitatea de simplificare ale acestuia, în termen de 5 ani de la aplicarea regulamentului propus.

- **Explicații detaliate cu privire la prevederile specifice ale propunerii**

Capitolul 1 - Dispoziții generale (articolele 1-7)

Dispozițiile de la titlul 1 stabilesc obiectul și domeniul de aplicare ale regulamentului, definiții și clarificări, opțiunile statelor membre în privința utilizării mecanismului instituit prin prezenta propunere, punctele de coordonare transfrontalieră naționale și regionale din statele membre și un punct de coordonare la nivelul UE.

Obiectul (**articolul 1**) este un mecanism care constă în aplicarea, pentru o regiune transfrontalieră comună, într-un anumit stat membru, a dispozițiilor juridice din statele membre învecinate în cazul în care aplicarea propriilor legi ar crea un obstacol juridic în calea implementării unui proiect comun (care poate fi un element de infrastructură sau orice serviciu de interes economic general).

Mecanismul constă în încheierea unui angajament transfrontalier european („angajamentul”), care este direct aplicabil, sau a unei declarații transfrontaliere europene („declarația”) care necesită o procedură legislativă ulterioară în statul membru.

Domeniul de aplicare al regulamentului propus (**articolul 2**) include regiunile transfrontaliere comune de la frontierele terestre. Pe baza informațiilor colectate în cadrul analizei privind cooperarea transfrontalieră și după cum reiese din comunicarea privind regiunile frontaliere, obstacolele juridice sunt întâlnite în special de persoane care interacționează la frontierele terestre, deoarece traversează frontiera zilnic sau săptămânal pentru a merge la lucru, la studii, la cumpărături sau pentru a utiliza infrastructuri și servicii de interes economic general, sau o combinație a acestora.

Articolul 3 enunță definițiile necesare pentru punerea în aplicare a regulamentului propus, împreună cu unele clarificări, în special cu privire la statele membre care cuprind mai multe entități teritoriale cu competențe legislative, pentru a garanta că toate nivelurile relevante ale unui anumit stat membru pot, dacă este cazul, să modifice obstacolele juridice care țin de competența statului respectiv.

¹⁶ A se vedea articolul 16 al treilea paragraf din Regulamentul (UE) nr. 1082/2006: „Statul membru transmite Comisiei orice dispoziție adoptată în temeiul prezentului articol și orice modificări aduse dispozițiilor respective”.

¹⁷ Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliul European și Consiliu: „O mai bună funcționare: rezultate mai bune pentru o Uniune mai puternică” - COM(2016) 615 final, 14.9.2016.

Pentru a asigura respectarea principiului subsidiarității, statele membre pot să opteze pentru mecanismul instituit în temeiul regulamentului propus, să continue să folosească alte mecanisme eficace pentru a soluționa obstacolele juridice sau, pentru anumite frontiere, să adere la alte mecanisme eficace (**articolul 4**). Majoritatea statelor membre vor trebui probabil să adopte mai întâi măsuri legislative de natură să le permită autorităților competente să încheie un angajament care, odată în vigoare, ar da unui stat membru posibilitatea să „transfere pe partea sa de frontieră” dispoziții juridice ale statelor membre învecinate, aplicând astfel derogări de la normele naționale aplicabile „în mod normal”. Unele state membre pot să le permită autorităților doar semnarea unei declarații, prin care statul respectiv se angajează să legifereze în vederea derogării de la normele naționale aplicabile „în mod normal”, prin intermediul unui act legislativ. În cazul angajamentului direct aplicabil, normele naționale aplicabile „în mod normal” rămân în vigoare, dar angajamentul creează o derogare. În cazul declarației, normele naționale aplicabile „în mod normal” vor fi modificate oficial pentru a permite o derogare explicită.

Statele membre care optează pentru mecanismul instituit în temeiul regulamentului propus sunt obligate să înființeze un punct de coordonare transfrontalieră național sau regional în cazul statelor federale (**articolul 5**). În cele din urmă, **articolul 6** enumeră sarcinile punctului de coordonare la nivelul UE, anunțat în comunicarea privind regiunile frontaliere și deja instituit în cadrul Direcției Generale Politică Regională și Urbană a Comisiei. În vederea asigurării unor condiții uniforme pentru punerea în aplicare a prezentului regulament, **articolul 7** conferă Comisiei competențe de executare în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului,¹⁸ în ceea ce privește instituirea unei baze de date și a normelor pentru menținerea sa, protecția datelor și modelul care trebuie utilizat pentru transmiterea de către punctele de coordonare transfrontalieră a informațiilor cu privire la implementarea și utilizarea mecanismului. Baza de date trebuie să respecte dispozițiile privind protecția datelor în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului¹⁹.

Capitolul 2 - Procedura pentru încheierea unui angajament sau a unei declarații (articolele 8-17)

Procedura pentru încheierea unui angajament sau a unei declarații constă în elaborarea și transmiterea unui document de inițiativă (**articolul 8 și articolul 9**), redactat de inițiator, într-o analiză preliminară efectuată de statul membru căruia i se solicită să „transfere pe partea sa de frontieră” dispozițiile juridice din statul membru învecinat (**articolul 10 și articolul 11**), în redactarea angajamentului sau a declarației care urmează a fi încheiate (**articolele 12-15**) și în final în încheierea angajamentului sau a declarației și în semnarea lor de către autoritățile competente din ambele state membre (**articolul 16 și articolul 17**).

Mai precis, **articolul 8** stabilește cine poate fi „inițiator”: (a) organismul public sau privat responsabil pentru inițierea sau atât pentru inițierea, cât și pentru implementarea unui proiect comun (de exemplu, societatea care organizează transportul public în Strasbourg intenționează să extindă o linie de tramvai peste frontieră, în orașul Kehl din Germania); sau (b) una sau mai multe autorități locale sau regionale situate într-o anumită zonă

¹⁸ Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

¹⁹ Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (JO L 8, 12.1.2001, p. 1).

transfrontalieră sau care exercită prerogative publice în această zonă transfrontalieră (de exemplu, orașul Strasbourg sau structura intercomunală Eurométropole Strasbourg sau orașul Kehl); sau (c) un organism cu sau fără personalitate juridică înființat în vederea cooperării transfrontaliere situat într-o anumită regiune transfrontalieră sau acoperind cel puțin parțial această regiune, inclusiv grupările europene de cooperare teritorială prevăzute de Regulamentul (CE) nr. 1082/2006 al Parlamentului European și al Consiliului, euroregiunile, Euregio și organisme similare (de exemplu, GECT Eurodistrict Strasbourg-Ortenau); sau (d) o organizație înființată pentru a reprezenta regiunile transfrontaliere cu scopul de a promova interesele teritoriilor transfrontaliere și de a facilita crearea de rețele între actori și schimbul de experiență, cum ar fi Asociația regiunilor frontaliere europene, *Mission Opérationnelle Transfrontalière* sau Serviciul central european pentru inițiative transfrontaliere; sau (e) mai multe dintre entitățile menționate la literele (a)-(d) împreună.

Inițiatorul elaborează un document de inițiativă care include elementele enumerate la **articolul 9**. Derogarea de la legislația națională aplicabilă „în mod normal” este limitată la minimul strict în ceea ce privește atât teritoriul pe care îl acoperă, cât și durata.

Principalii actori din statele membre cărora le revine misiunea de a încheia un angajament sau o declarație sunt punctele de coordonare transfrontalieră naționale sau regionale care vor stabili legături cu toate autoritățile competente din statul membru respectiv și cu omologii lor din statele membre învecinate (**articolele 10 și 11**). Până la un anumit termen limită, punctul de coordonare transfrontalieră trebuie să reacționeze și să decidă dacă lansează o procedură care să conducă la încheierea unui angajament sau a unei declarații, dacă obstacolul juridic este „real” și dacă pentru unul sau mai multe dintre obstacolele juridice s-a găsit o soluție care ar putea fi aplicată. Inițiatorul poate fi invitat să-și revizuiască documentul sau să adauge informații (**articolul 12**).

De îndată ce documentul de inițiativă este considerat complet, punctul de coordonare transfrontalieră trebuie să elaboreze un proiect de angajament sau de declarație și, tot până la un anumit termen, să ajungă la un acord asupra textului cu celălalt stat membru (**articolele 13-15**) și, în cele din urmă, să procedeze la încheierea angajamentului sau a declarației (**articolele 16 și 17**). Angajamentul semnat sau declarația semnată trebuie să includă elementele enumerate la articolul 14 alineatul (1). Angajamentul semnat sau declarația semnată trebuie să fie transmise nu doar inițiatorului, ci și punctului de coordonare transfrontalieră din statului membru învecinat, autorității competente din propriul stat membru, punctului de coordonare la nivelul UE și autorității sau organismului desemnat de statul membru de aplicare în vederea publicării oficiale [**articolul 17 alineatul (2) litera (e)**].

Capitolul 3 - Implementarea și monitorizarea angajamentelor sau declarațiilor (articolele 18-20)

Angajamentul este implementat, după caz, prin intermediul modificării unor acte administrative existente bazate pe normele aplicabile „în mod normal” sau prin adoptarea de noi acte administrative bazate pe normele „transferate de partea cealaltă a frontierei” (**articolul 18**). În cazul în care mai multe autorități sunt competente, fiecare, pentru diferite aspecte ale unui obstacol juridic complex, angajamentul trebuie să fie însoțit de un calendar pentru fiecare dintre aceste aspecte. Respectând principiul subsidiarității, adoptarea și transmiterea acestor acte administrative modificate sau noi trebuie fie guvernate de legislația națională privind procedurile administrative [articolul 18 alineatul (5)].

Declarația trebuie implementată prin transmiterea către organismul legislativ competent a uneia sau a mai multor propuneri în scopul de a modifica legislația națională astfel încât să acopere derogările necesare (**articolul 19**).

În ambele cazuri, după ce toate etapele planificate sunt parcurse, punctul de coordonare transfrontalieră trebuie să informeze omologul din celălalt stat membru și punctul de coordonare la nivelul UE [articolul 18 alineatele (4) și (5) și articolul 19 alineatele (6) și (7)].

Statele membre pot încredința punctului de coordonare transfrontalieră sarcina de a reaminti autorității competente să respecte termenele și calendarele prevăzute la articolul 14 alineatul (3) și la articolul 18 alineatul (1) și pot informa autoritatea care supraveghează autoritatea de aplicare competentă sau membrul competent al guvernului în legătură cu termenele sau calendarele nerespectate stabilite într-un anumit angajament sau declarație [articolul 6 alineatul (2) litera (e)].

Statele membre ar trebui să decidă care autorități vor monitoriza respectarea unui anumit angajament și a dispozițiilor modificate adoptate în temeiul unei declarații (**articolul 20**). Pe baza actelor administrative, ar trebui monitorizată respectarea obligațiilor și a drepturilor destinatarilor acestora. Statelor membre ar trebui să li se permită să decidă dacă această monitorizare este încredințată autorităților statului membru care a transferat dispozițiile sale juridice, deoarece aceste autorități sunt mai familiarizate cu normele respective, sau dacă monitorizarea este încredințată autorităților statului membru în care aceste dispoziții sunt aplicate, deoarece aceste autorități sunt mai familiarizate cu restul sistemului juridic al statului membru de aplicare și cu legislația aplicabilă destinatarilor.

Capitolul 4 - Protecția juridică în temeiul angajamentului și al declarației (articolele 21 și 22)

Pe baza experienței acumulate în negocierea Regulamentului GECT și ca răspuns la preocupările specifice ale anumitor state membre, este necesar să se abordeze chestiunea protecției juridice a persoanelor rezidente într-o regiune transfrontalieră care se consideră lezate de acțiunile sau omisiunile rezultate din aplicarea de către autorități a dispozițiilor legale ale altui stat membru în temeiul unui angajament sau al unei declarații [**articolul 21 alineatul (1)**].

Atât în cazul angajamentului, cât și al declarației, legislația statului membru vecin se aplică în statul membru de aplicare ca și cum ar fi încorporată în legislația proprie a acestuia; iar protecția juridică ar trebui, prin urmare, să intre în sfera de competență a instanțelor din statul membru de aplicare, chiar și în cazul în care persoanele își au reședința legală în statul membru de transfer. Același principiu ar trebui să se aplice și în cazul căilor de atac împotriva statului membru al cărui act administrativ este contestat [**articolul 21 alineatul (2)**]. De exemplu, un act administrativ care permite unui tramvai să opereze pe teritoriul german în temeiul legislației franceze ar trebui să poată fi contestat numai în fața instanțelor germane.

În privința căilor de atac împotriva monitorizării aplicării angajamentului sau a declarației ar trebui să se aplice o abordare diferită. În cazul în care o autoritate din statul membru învecinat (de exemplu, Franța) a fost de acord cu monitorizarea aplicării legislației modificate în Germania (prin integrarea normelor franceze și derogarea de la legislația germană aplicabilă „în mod normal”) și poate acționa în ceea ce privește persoanele rezidente în zona transfrontalieră în nume propriu, instanțele competente sunt cele din statul membru unde persoanele respective își au reședința legală [**articolul 22 alineatul (1)**]. Așadar, dacă o

autoritate franceză poate adopta în nume propriu un act administrativ adresat operatorului de tramvai a cărui reședință legală este în Franța (afirmând că operatorul nu a respectat legislația franceză privind cerințele tehnice pentru semnalele electrice pe teritoriul german), instanțele competente sunt cele franceze. Pe de altă parte, dacă autoritatea competentă de transfer nu poate acționa în nume propriu, ci doar în numele autorității de aplicare competente, instanțele competente sunt cele din statul membru de aplicare, indiferent de locul unde își are rezidența legală persoana în cauză [articolul 22 alineatul (2)]. Astfel, dacă autoritatea franceză monitorizează respectarea dreptului francez, dar actul administrativ este în numele unei autorități germane, instanțele competente sunt cele germane.

Capitolul 5 - Dispoziții de punere în aplicare și dispoziții finale (articolele 23-26)

În vederea asigurării unor condiții uniforme pentru punerea în aplicare a prezentului regulament, în special în ceea ce privește schimbul de informații între punctele de coordonare transfrontalieră și Comisie prin intermediul unei baze de date create și gestionate de Comisie, ar trebui conferite competențe de executare în conformitate cu legislația privind procedura comitetului. În scopuri practice și de coordonare, aceste competențe vor fi acordate Comitetului de coordonare pentru fondurile structurale și de investiții europene (**articolul 23**).

Dispozițiile finale²⁰ stabilesc obligația statelor membre de a adopta dispozițiile naționale necesare pentru a asigura aplicarea efectivă a regulamentului propus [**articolul 24 alineatul (1)**] și de a informa Comisia, în termen de un an de la intrarea în vigoare a regulamentului propus, atât cu privire la normele naționale de punere în aplicare adoptate, cât și cu privire la înființarea punctelor de coordonare transfrontalieră naționale sau regionale [**articolul 24 alineatul (2)**].

Aceste dispoziții vor specifica regiunile frontaliere ale unui anumit stat membru care fac obiectul mecanismului, iar Comisia va fi în măsură să verifice dacă statul membru a optat pentru un alt mecanism referitor la frontierele nementionate. Cu toate acestea, statele membre ar trebui să informeze în mod explicit cu privire la o astfel de alegere în temeiul articolului 4, dar nu a fost stabilit niciun termen [**articolul 24 alineatul (3)**].

Articolul 25 instituie obligația Comisiei de a transmite un raport privind aplicarea regulamentului propus în termen de cinci ani de la data adoptării sale.

Aplicarea regulamentului ar trebui amânată cu un an după intrarea sa în vigoare, pentru a acorda statelor membre un an pentru a adopta dispozițiile naționale de punere în aplicare (**articolul 26**).

²⁰ Pe baza experienței cu dispozițiile corespunzătoare din Regulamentul (UE) nr. 1082/2006 (articolele 16 și 18).

Propunere de

REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

privind un mecanism de soluționare a obstacolelor juridice și administrative în context transfrontalier

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 175 al treilea paragraf,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European²¹,

având în vedere avizul Comitetului Regiunilor²²,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,

întrucât:

- (1) Articolul 175 al treilea paragraf din tratat prevede că pot fi adoptate acțiuni specifice în afara fondurilor prevăzute la primul paragraf al articolului menționat anterior pentru a realiza obiectivul de coeziune economică și socială prevăzut de tratat. Dezvoltarea armonioasă a Uniunii în ansamblu și consolidarea coeziunii economice, sociale și teritoriale implică întărirea cooperării teritoriale. În acest sens, trebuie adoptate măsurile necesare pentru îmbunătățirea condițiilor în care sunt puse în aplicare acțiunile de cooperare teritorială.
- (2) Articolul 174 din tratat recunoaște provocările cu care se confruntă regiunile de frontieră și stipulează că Uniunea ar trebui să acorde o atenție deosebită acestor regiuni atunci când elaborează și desfășoară acțiuni care conduc la consolidarea coeziunii economice, sociale și teritoriale a Uniunii. Ca urmare a creșterii numărului de frontiere terestre și maritime, Uniunea și vecinii săi imediați din Asociația Europeană a Liberului Schimb („AELS”) au patruzeci de frontierele terestre interne.
- (3) În comunicarea sa intitulată „Stimularea creșterii economice și a coeziunii în regiunile frontaliere ale UE”²³ (denumită în continuare „comunicarea privind regiunile frontaliere”), Comisia a evidențiat faptul că, în ultimele decenii, datorită procesului de integrare europeană, regiunile frontaliere interne s-au transformat din zone mai curând periferice în zone cu creștere economică și oportunități. Finalizarea pieței unice în 1992 a impulsat productivitatea Uniunii și a redus costurile prin eliminarea formalităților vamale, armonizarea sau recunoașterea reciprocă a normelor tehnice și prețuri mai mici ca rezultat al concurenței; comerțul în interiorul UE a crescut cu 15 %

²¹ Nepublicat încă în Jurnalul Oficial.

²² Nepublicat încă în Jurnalul Oficial.

²³ Comunicare a Comisiei către Consiliu și Parlamentul European, „Stimularea creșterii economice și a coeziunii în regiunile frontaliere ale UE” - COM(2017) 534 final, 20.9.2017.

în decurs de 10 ani; s-a generat o creștere suplimentară și au fost create aproximativ 2,5 milioane de locuri de muncă.

- (4) Comunicarea privind regiunile frontaliere a prezentat, de asemenea, informații referitoare la existența unui număr mare de obstacole juridice în aceste regiuni, în special legate de serviciile medicale, reglementarea pieței muncii, impozite, dezvoltarea întreprinderilor, precum și obstacole legate de diferențele dintre culturile administrative și cadrele juridice naționale. Fondurile pentru cooperarea teritorială europeană și finanțarea instituțională pentru cooperare a grupărilor europene de cooperare teritorială (GECT) nu sunt suficiente în mod individual pentru soluționarea acestor bariere care constituie obstacole reale în calea unei cooperări eficiente.
- (5) Începând din 1990, programele din cadrul obiectivului de cooperare teritorială europeană, cunoscut mai bine sub numele de „Interreg”²⁴, au sprijinit programele de cooperare transfrontalieră de-a lungul frontierelor Uniunii, inclusiv cele cu țările AELS. Aceste programe au finanțat mii de proiecte și inițiative care au contribuit la îmbunătățirea integrării europene. Printre principalele realizări ale programelor Interreg se numără: o mai mare încredere, conectivitate sporită, îmbunătățirea mediului, sănătate mai bună și creștere economică. De la proiecte de tip interpersonal la investiții în infrastructură și sprijin pentru inițiative de cooperare instituțională, Interreg a adus schimbări reale în regiunile de frontieră și a contribuit la transformarea lor. Interreg a sprijinit, de asemenea, cooperarea cu privire la anumite frontiere maritime. Obstacolele juridice reprezintă însă o problemă de proporții mult mai mici pentru regiunile frontaliere maritime din cauza imposibilității fizice de a traversa frontiera zilnic sau de mai multe ori pe săptămână pentru deplasări la lucru, la studii, la activități de formare profesională sau la cumpărături, pentru a utiliza instalațiile și serviciile de interes economic general, pentru intervenții de urgență sau în mai multe dintre aceste scopuri deodată.
- (6) Sprijinul financiar din partea Interreg pentru cooperare transfrontalieră a fost completat de GECT, înființate începând cu 2006 în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1082/2006 al Parlamentului European și al Consiliului²⁵. Cu toate acestea, în conformitate cu articolul 7 alineatul (4) primul paragraf din Regulamentul (CE) nr. 1082/2006, GECT nu dețin competențe de reglementare pentru a soluționa obstacolele juridice și administrative în context transfrontalier.
- (7) În comunicarea sa privind regiunile frontaliere, Comisia a făcut referire, printre alte măsuri, la o inițiativă lansată în timpul președinției luxemburgheze, în 2015: mai multe state membre analizează meritele unui nou instrument de simplificare a proiectelor transfrontaliere, făcând posibilă, pe bază voluntară și cu aprobarea autorităților competente responsabile, aplicarea normelor unui stat membru în statele membre învecinate. Acest mecanism s-ar aplica unor proiecte sau acțiuni individuale limitate în timp, desfășurate într-o regiune de frontieră și inițiate de autoritățile publice locale sau regionale.
- (8) Deși în anumite regiuni ale Uniunii există deja la nivel interguvernamental, local și regional o serie de mecanisme eficiente de cooperare transfrontalieră, acestea nu acoperă toate regiunile frontaliere ale Uniunii. Pentru a completa sistemele existente,

²⁴ Până în prezent s-au succedat cinci perioade de programare în cadrul Interreg: INTERREG I (1990-1993), INTERREG II (1994-1999), INTERREG III (2000-2006), INTERREG IV (2007-2013) și INTERREG V (2014-2020).

²⁵ Regulamentul (CE) nr. 1082/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 5 iulie 2006 privind o grupare europeană de cooperare teritorială (GECT); (JO L 210, 31.7.2006, p. 19).

este, aşadar, necesar să se înfiinţeze un mecanism voluntar pentru soluţionarea obstacolelor juridice şi administrative în toate zonele de frontieră (denumit în continuare „mecanismul”).

- (9) Cu respectarea deplină a structurii instituţionale şi constituţionale a statelor membre, utilizarea mecanismului ar urma să fie voluntară în ceea ce priveşte regiunile frontaliere ale unui anumit stat membru unde există un alt mecanism care funcţionează sau unde ar putea fi creat un astfel de mecanism împreună cu statele membre învecinate. Acesta ar trebui să fie constituit din două măsuri: semnarea şi încheierea unui angajament transfrontalier european („angajamentul”) sau semnarea unui declaraţii transfrontaliere europene („declaraţia”).
- (10) Angajamentul ar trebui să fie direct aplicabil, ceea ce înseamnă că, în urma încheierii angajamentului, anumite dispoziţii juridice ale unui stat membru trebuie să fie aplicate pe teritoriul statelor membre învecinate. Ar trebui, de asemenea, să fie acceptabil ca statele membre să adopte un act legislativ care să permită încheierea unui angajament, pentru a se evita ca legislaţia naţională adoptată în mod oficial de către un organism legislativ să facă obiectul unor derogări aplicate de o altă autoritate decât organismul legislativ respectiv, încălcându-se claritatea şi transparenţa juridică sau ambele.
- (11) Declaraţia ar necesita în continuare o procedură legislativă în statul membru. Autoritatea care încheie declaraţia ar trebui să facă o declaraţie oficială conform căreia va declanşa, până la un anumit termen, procedura legislativă necesară pentru a modifica legislaţia naţională aplicabilă în mod normal şi a aplica, prin intermediul unei derogări explicate, legislaţia unui stat membru vecin.
- (12) Obstacolele de natură juridică sunt predominant resimţite de către persoane care interacţionează în zona frontierelor terestre, traversând frontiera zilnic sau săptămânal. Pentru a concentra efectele prezentului regulament în regiunile cele mai apropiate de frontieră şi cu cel mai înalt grad de integrare şi interacţiune între statele membre învecinate, prezentul regulament ar trebui să se aplice în regiunile transfrontaliere luându-se în considerare teritoriului acoperit de regiunile frontaliere terestre învecinate din două sau mai multe state membre din cadrul regiunilor de nivel NUTS 3²⁶. Statele membre ar urma să aibă posibilitatea de a aplica mecanismul şi în cazul frontierelor maritime şi externe, altele decât cele cu ţările AELS.
- (13) Pentru a coordona sarcinile diferitelor autorităţi, care, în unele state membre, includ organisme legislative naţionale şi regionale, atât în cadrul unui anumit stat membru, cât şi între autorităţile din două sau mai multe state membre vecine, fiecare stat membru care optează pentru mecanism ar trebui să aibă obligaţia de a institui puncte de coordonare transfrontalieră la nivel naţional şi, acolo unde este cazul, la nivel regional, şi să definească sarcinile şi competenţele acestora pe parcursul diferitelor etape ale mecanismului, incluzând iniţierea, încheierea, implementarea şi monitorizarea angajamentelor şi declaraţiilor.
- (14) Comisia ar trebui să înfiinţeze un punct de coordonare la nivelul Uniunii, după cum anunţa în comunicarea privind regiunile frontaliere. Acest punct de coordonare ar trebui să colaboreze cu punctele de coordonare transfrontalieră naţionale şi, acolo unde este cazul, regionale. Comisia ar trebui să instituie şi să întreţină o bază de date cu

²⁶ Regulamentul (CE) nr. 1059/2003 al Parlamentului European şi al Consiliului din 26 mai 2003 privind instituirea unui nomenclator comun al unităţilor teritoriale de statistică (NUTS) (JO L 154, 21.6.2003, p. 1).

privire la angajamente și declarații, în conformitate cu dispozițiile Regulamentului (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului²⁷.

- (15) Prezentul regulament ar trebui să stabilească procedura pentru încheierea unui angajament sau a unei declarații și să descrie în detaliu diferitele etape; întocmirea și depunerea unui document de inițiativă, o analiză preliminară efectuată de statul membru care urmează să aplice dispozițiile juridice din statul membru vecin, întocmirea angajamentului sau a declarației care urmează să fie încheiat(ă) și în cele din urmă finalizarea procedurii, atât pentru angajament, cât și pentru declarație. De asemenea, ar trebui prezentate în detaliu elementele care urmează să fie incluse în documentul de inițiativă, proiectul de angajament și de declarație și forma finală a acestora, precum și termenele aplicabile.
- (16) Mai exact, prezentul regulament ar trebui să definească cine poate iniția un proiect comun. Întrucât mecanismul ar trebui să îmbunătățească implementarea proiectelor transfrontaliere comune, primul grup ar trebui să fie format din organisme care inițiază sau care inițiază și implementează deopotrivă un astfel de proiect comun. Noțiunea de proiect ar trebui să fie înțeleasă în sens larg, ca referindu-se la un anumit element de infrastructură, la o serie de activități legate de un anumit teritoriu sau la ambele. În al doilea rând, o autoritate locală sau regională dintr-o anumită zonă transfrontalieră sau care exercită prerogative publice în regiunea transfrontalieră respectivă ar trebui să fie împuternicită să ia inițiativa de a aplica norme naționale care constituie un obstacol, dar fără a avea competențe instituționale în ceea ce privește modificarea lor sau derogările de la acestea. În al treilea rând, inițiatorii ar trebui să fie organismele înființate în vederea cooperării transfrontaliere, situate în țări terțe sau care acoperă cel puțin parțial o anumită zonă transfrontalieră, inclusiv GECT, sau organisme similare a căror misiune este dezvoltarea transfrontalieră în mod structurat. În cele din urmă, organismele specializate în cooperarea transfrontalieră, care pot fi, de asemenea, la curent cu soluțiile eficace identificate în alte zone din Uniune pentru probleme comparabile, ar trebui, de asemenea, să fie autorizate să lanseze o inițiativă. Pentru a crea sinergie între organismele direct afectate de obstacole și cele care sunt experte în cooperarea transfrontalieră în general, toate grupurile pot lansa mecanismul, în comun.
- (17) Principalii actori din statele membre cărora le revine misiunea de a încheia un angajament sau o declarație ar trebui să fie punctele de coordonare transfrontalieră naționale sau regionale însărcinate să stabilească legături cu toate autoritățile competente din statele membre respective și cu omologii lor din statele membre învecinate. Totodată, ar trebui să se stabilească în mod clar că punctul de coordonare transfrontalieră poate decide dacă trebuie lansată o procedură care conduce la încheierea unui angajament sau a unei declarații sau dacă a fost identificată o soluție care poate fi aplicată pentru eliminarea unuia sau mai multora dintre obstacolele juridice. Pe de altă parte, ar trebui, de asemenea, să se stabilească faptul că statul membru ale cărui dispoziții juridice urmează să fie aplicate într-un alt stat membru poate refuza această aplicare în afara teritoriului său. Orice decizie ar trebui să fie justificată și comunicată.
- (18) Prezentul regulament ar trebui să stabilească norme detaliate privind punerea în aplicare, aplicarea și monitorizarea angajamentelor și declarațiilor care urmează să fie încheiate și semnate.

²⁷ Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (JO L 8, 12.1.2001, p. 1).

- (19) Punerea în aplicare a unui angajament direct aplicabil ar trebui să constea în aplicarea dispozițiilor naționale ale unui alt stat membru. Acest lucru ar trebui să implice fie modificarea actelor administrative cu caracter juridic obligatoriu deja adoptate în conformitate cu dreptul național aplicabil în mod normal, fie, dacă acesta lucru nu s-a întâmplat, adoptarea de noi acte administrative pe baza legislației unui alt stat membru. În cazul în care mai multe autorități sunt competente, fiecare, pentru diferite aspecte ale unui obstacol juridic complex, angajamentul ar trebui însoțit de un calendar pentru fiecare dintre aceste aspecte. Respectând principiul subsidiarității, adoptarea și transmiterea acestor acte administrative modificate sau noi ar trebui să respecte legislația națională privind procedurile administrative.
- (20) Punerea în aplicare a declarațiilor ar trebui să constea, în principal, în elaborarea și transmiterea unei propuneri legislative de modificare a legislației naționale în vigoare sau de derogare de la aceasta. După adoptare, aceste modificări sau derogări ar trebui să fie făcute publice și ulterior puse în aplicare ca în cazul angajamentelor, prin modificarea și adoptarea de acte administrative cu caracter juridic obligatoriu.
- (21) Pe baza actelor cu caracter juridic obligatoriu, ar trebui monitorizată respectarea obligațiilor și drepturilor destinatarilor acestora. Statelor membre ar trebui să li se permită să decidă dacă această monitorizare este încredințată autorităților statului membru care a transferat dispozițiile sale juridice, deoarece aceste autorități sunt mai familiarizate cu normele respective, sau dacă monitorizarea este încredințată autorităților statului membru în care aceste dispoziții sunt aplicate, deoarece aceste autorități sunt mai familiarizate cu restul sistemului juridic al statului membru de aplicare și cu legislația aplicabilă destinatarilor.
- (22) Ar trebui clarificată protecția persoanelor cu reședința în regiunile de frontieră afectate direct sau indirect de aplicarea și monitorizarea unui angajament și de legislația modificată în conformitate cu o declarație și care se consideră lezate de acte sau omisiuni care decurg din aplicarea acestei legislații. Atât în cazul declarației, cât și al angajamentului, legislația statului membru vecin s-ar aplica în statul membru de aplicare ca și cum ar fi încorporată în legislația proprie a acestuia; protecția juridică ar trebui, prin urmare, să intre în sfera de competență a instanțelor din statul membru de aplicare, chiar și în cazul în care persoanele își au reședința legală în statul membru de transfer. Același principiu ar trebui să se aplice și în cazul căilor de atac împotriva statului membru al cărui act administrativ este contestat. Cu toate acestea, ar trebui să se aplice o abordare diferită în privința căilor de atac împotriva monitorizării aplicării angajamentului sau a declarației. În cazul în care o autoritate din statul membru de transfer a acceptat să monitorizeze aplicarea dispozițiilor juridice modificate ale statului membru de aplicare și poate acționa în ceea ce privește persoanele rezidente în zona transfrontalieră în contul autorităților din statul membru de aplicare, dar în nume propriu, instanțele competente ar trebui să fie cele ale statului membru în care persoanele respective își au reședința legală. Pe de altă parte, dacă autoritatea competentă de transfer nu acționează în nume propriu, ci în numele autorității competente de aplicare, instanțele competente ar trebui să fie cele din statul membru de aplicare, indiferent de locul legal de rezidență al persoanei în cauză.
- (23) Prezentul regulament ar trebui să stabilească norme cu privire la punerea sa în aplicare, la monitorizarea aplicării și la obligațiile statelor membre în ceea ce privește normele lor naționale de punere în aplicare.
- (24) Pentru a stabili o bază de date, în conformitate cu articolul 8, Comisiei ar trebui să îi fie conferite competențe de executare pentru a stabili norme cu privire la funcționarea

acesteia, la protecția datelor și la modelul care trebuie utilizat pentru transmiterea de către punctele de coordonare transfrontalieră a informațiilor privind implementarea și utilizarea mecanismului. Respectivul competențe ar trebui să fie exercitate în conformitate cu procedura de consultare prevăzută de Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului²⁸. Pentru scopuri practice și de coordonare, Comitetul de coordonare pentru fondurile structurale și de investiții europene ar trebui să fie comitetul competent în ceea ce privește procedura de adoptare a actelor de punere în aplicare.

- (25) Normele naționale de punere în aplicare trebuie să precizeze care sunt regiunile de frontieră ale unui stat membru ce fac obiectul angajamentului sau al declarației. În consecință, Comisia va fi în măsură să evalueze dacă în cazul frontierei nemenționate statul membru a optat pentru un mecanism diferit.
- (26) Prezentul regulament respectă drepturile fundamentale și se conformează principiilor recunoscute de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, în special dreptul la protecția datelor cu caracter personal (articolul 8), dreptul la educație (articolul 14), libertatea de alegere a ocupației și dreptul la muncă (articolul 15), în special libertatea de a căuta un loc de muncă, de a lucra, de a se stabili sau de a presta servicii în orice stat membru, libertatea de a desfășura o activitate comercială (articolul 16), accesul la securitate socială și la asistență socială (articolul 34), accesul la îngrijiri medicale (articolul 35) și accesul la serviciile de interes economic general (articolul 36).
- (27) Este recomandabil să se creeze condițiile de cooperare teritorială în conformitate cu principiul subsidiarității consacrat prin articolul 5 alineatul (3) din Tratatul privind Uniunea Europeană. Statele membre au prezentat inițiative individuale, bilaterale sau chiar multilaterale în încercarea de a soluționa obstacolele frontaliere juridice. Mecanismele respective nu există însă în toate statele membre sau pentru toate frontierele unui anumit stat membru. Instrumentele de finanțare (în special Interreg) și instrumentele juridice (în special GECT) disponibile la nivelul UE până în prezent nu au fost suficiente pentru soluționarea obstacolelor frontaliere juridice în ansamblul UE. În consecință, obiectivele acțiunii propuse nu pot fi îndeplinite în mod satisfăcător de statele membre nici la nivel central, nici la nivel regional și local, ci pot fi realizate mai eficient la nivelul Uniunii, date fiind amploarea sau efectele acțiunii preconizate. Prin urmare, se impune luarea unor măsuri suplimentare de către legiuitorul Uniunii.
- (28) În conformitate cu principiul proporționalității prevăzut la articolul 5 alineatul (4) din TUE, acțiunea Uniunii, în conținut și formă, nu ar trebui să depășească ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor tratatelor. Recurgerea la mecanismul specific instituit în temeiul prezentului regulament este voluntară. Dacă un stat membru decide, la o anumită frontieră cu unul sau mai multe state membre învecinate, să procedeze în continuare la soluționarea obstacolelor juridice într-o anumită regiune transfrontalieră în baza mecanismelor existente în funcțiune pe care le-a instituit la nivel național sau pe care le-a înființat oficial sau neoficial, împreună cu unul sau mai multe state membre vecine, nu este obligatoriu să fie selectat mecanismul instituit prin prezentul regulament. De asemenea, nici în cazul în care un stat membru decide, la o anumită frontieră cu unul sau mai multe state membre învecinate, să se alăture unui mecanism existent în funcțiune înființat în mod oficial sau neoficial de către unul sau mai multe state membre învecinate, cu condiția ca acest mecanism să permită aderarea, nu este

²⁸ Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

obligatoriu să fie selectat mecanismul instituit prin prezentul regulament. Prin urmare, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivelor sale legate de regiunile transfrontaliere pentru care statele membre nu au în vigoare mecanisme eficiente de soluționare a obstacolelor,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Articolul 1

Obiect

1. Prezentul regulament instituie un mecanism care să permită aplicarea într-un stat membru, în ceea ce privește o zonă transfrontalieră, a dispozițiilor juridice din alt stat membru, în cazul în care aplicarea dispozițiilor juridice ale primului stat ar constitui un obstacol juridic care împiedică implementarea unui proiect comun (denumit în continuare „mecanismul”).
2. Mecanismul constă în una dintre următoarele măsuri:
 - (a) încheierea unui angajament transfrontalier european, care este direct aplicabil,
 - (b) încheierea unei declarații transfrontaliere europene, care ar necesita o procedură legislativă în statul membru.
3. De asemenea, regulamentul stabilește
 - (a) organizarea și atribuțiile punctelor de coordonare transfrontalieră din statele membre,
 - (b) rolul de coordonare al Comisiei în ceea ce privește mecanismul,
 - (c) protecția juridică a persoanelor rezidente într-o regiune transfrontalieră în ceea ce privește mecanismul.

Articolul 2

Domeniul de aplicare

1. Prezentul regulament se aplică regiunilor transfrontaliere definite la articolul 3 alineatul (1).
2. În cazul în care un stat membru cuprinde mai multe entități teritoriale care au competențe legislative, prezentul regulament se aplică și acelor entități teritoriale, inclusiv autorităților sau dispozițiilor juridice respective.

Articolul 3

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

- (1) „regiune transfrontalieră” înseamnă teritoriul corespunzător unor regiuni de nivel NUTS 3 care împart o frontieră terestră în două sau mai multe state membre;
- (2) „proiect comun” înseamnă orice element de infrastructură cu impact într-o anumită regiune transfrontalieră sau orice serviciu de interes economic general furnizat într-o anumită regiune transfrontalieră;

- (3) „dispoziție juridică” înseamnă orice dispoziție legislativă sau administrativă, normă sau practică administrativă aplicabilă unui proiect comun, indiferent dacă este adoptată sau pusă în aplicare de un organism legislativ sau executiv;
- (4) „obstacol juridic” înseamnă orice dispoziție juridică referitoare la planificarea, dezvoltarea, dotarea cu personal, finanțarea sau funcționarea unui proiect comun, care obstrucționează potențialul inerent al unei regiuni frontaliere în interacțiunile sale transfrontaliere;
- (5) „inițiator” înseamnă actorul care identifică obstacolul juridic și declanșează mecanismul prin prezentarea unui document de inițiativă;
- (6) „document de inițiativă” înseamnă documentul redactat de unul sau de mai mulți inițiatori în vederea declanșării mecanismului;
- (7) „stat membru de aplicare” înseamnă statul membru pe teritoriul căruia se va aplica sau se vor aplica una sau mai multe dispoziții juridice din statul membru de transfer, în baza unui angajament transfrontalier european („angajamentul”) sau a unei declarații transfrontaliere europene („declarația”) sau în care, în absența unei dispoziții juridice adecvate, se adoptă o soluție juridică *ad hoc*;
- (8) „stat membru de transfer” înseamnă statul membru ale cărui dispoziții juridice se vor aplica în statul membru de aplicare în baza unui angajament sau a unei declarații;
- (9) „autoritate de aplicare competentă” înseamnă autoritatea din statul membru de aplicare competentă pentru a accepta aplicarea pe teritoriul său a dispozițiilor juridice ale statului membru de transfer sau, în cazul unei declarații, pentru a se angaja să inițieze procedura legislativă necesară pentru o derogare de la dispozițiile sale juridice interne;
- (10) „autoritate de transfer competentă” înseamnă autoritatea din statul membru de transfer competentă pentru adoptarea dispozițiilor juridice care se vor aplica în statul membru de aplicare și pentru aplicarea acestora pe propriul teritoriu sau pentru ambele;
- (11) „zonă de aplicare” înseamnă zona din statul membru de aplicare unde se aplică dispoziția juridică din statul membru de transfer sau o soluție juridică *ad hoc*.

Articolul 4

Opțiunile statelor membre în ceea ce privește soluționarea obstacolelor juridice

- 1. Statele membre au posibilitatea fie de a opta pentru mecanism, fie de a opta pentru modalități existente de soluționare a obstacolelor juridice care împiedică implementarea unui proiect comun în regiunile transfrontaliere pe o anumită frontieră cu unul sau mai multe state membre.
- 2. De asemenea, un stat membru poate decide, în ceea ce privește o anumită frontieră cu unul sau mai multe state membre învecinate, să adere la un mecanism existent în funcțiune înființat în mod oficial sau neoficial de către unul sau mai multe state membre vecine.
- 3. Statele membre pot utiliza, de asemenea, mecanismul în regiunile transfrontaliere de la frontierele maritime sau în regiunile transfrontaliere dintre unul sau mai multe state membre și una sau mai multe țări terțe sau una sau mai multe țări și teritorii de peste mări.

4. Statele membre informează Comisia cu privire la orice decizie luată în conformitate cu prezentul articol.

Articolul 5

Punctele de coordonare transfrontalieră

1. În cazul în care un stat membru optează pentru mecanism, aceasta instituie unul sau mai multe puncte de coordonare transfrontalieră într-unul din următoarele moduri:
 - (a) desemnează, la nivel național sau regional sau la ambele niveluri, un punct de coordonare transfrontalieră ca organism separat;
 - (b) creează un punct de coordonare transfrontalieră în cadrul unei autorități existente sau al unui organism existent, la nivel național sau regional;
 - (c) încredințează unei autorități competente sau unui organism competent sarcini suplimentare specifice unui punct de coordonare transfrontalieră național sau regional.
2. Totodată, statele membre de aplicare și statele membre de transfer stabilesc:
 - (a) dacă punctul de coordonare transfrontalieră sau o autoritate de aplicare/de transfer competentă este entitatea care poate să încheie și să semneze un angajament și să decidă că se vor face derogări de la legislația națională aplicabilă după data intrării în vigoare a angajamentului; sau
 - (b) dacă punctul de coordonare transfrontalieră sau o autoritate de aplicare/de transfer competentă este entitatea care poate să semneze o declarație prin care să indice oficial că autoritatea de aplicare competentă va face tot ce este necesar pentru ca organismele legislative competente ale statului membru respectiv să adopte actele legislative sau alte acte până la un anumit termen.
3. Statele membre informează Comisia cu privire la punctele de coordonare transfrontalieră desemnate până la data începerii punerii în aplicare a prezentului regulament.

Articolul 6

Sarcinile punctelor de coordonare transfrontalieră

1. Punctele de coordonare transfrontalieră îndeplinesc cel puțin următoarele sarcini:
 - (a) aplică procedura prevăzută la articolele 10 și 11;
 - (b) coordonează elaborarea, semnarea, implementarea și monitorizarea tuturor angajamentelor și declarațiilor referitoare la teritoriul respectivului stat membru;
 - (c) instituie și mențin o bază de date care cuprinde toate punctele de coordonare transfrontalieră referitoare la teritoriul statului membru respectiv;
 - (d) țin legătura cu punctele de coordonare transfrontalieră existente în statele membre învecinate sau cu punctele de coordonare transfrontalieră din alte entități teritoriale cu competențe legislative în propriul stat membru sau într-un alt stat membru;
 - (e) țin legătura cu Comisia;

- (f) sprijină Comisia în ceea ce privește baza sa de date privind declarațiile și angajamentele.
2. Fiecare stat membru sau fiecare entitate teritorială cu competențe legislative în statul membru respectiv poate decide să încredințeze punctelor sale de coordonare transfrontalieră și următoarele sarcini:
- (a) să încheie, după caz, angajamente sau declarații în temeiul articolului 16 alineatul (2) și al articolului 17 alineatul (2);
 - (b) la cererea unui anumit inițiator, să-i acorde acestuia sprijin, printre altele, pentru a identifica autoritatea de aplicare competentă din statul său membru sau autoritatea de transfer competentă dintr-un alt stat membru;
 - (c) la cererea unei autorități de aplicare competente situată într-un alt stat membru care nu are propriul punct de coordonare transfrontalieră, să efectueze analiza preliminară a unui document de inițiativă;
 - (d) să monitorizeze implementarea tuturor angajamentelor și declarațiilor referitoare la teritoriul respectivului stat membru;
 - (e) să reamintească autorității de aplicare competente să respecte termenele stabilite de un anumit angajament sau de o anumită declarație și să solicite un răspuns într-un termen dat;
 - (f) să informeze autoritatea care supraveghează autoritatea de aplicare competentă cu privire la orice termene nerespectate din cadrul unui angajament sau al unei declarații.
3. În cazul în care cel puțin unul dintre obstacolele juridice se referă la un aspect care ține de competența legislativă la nivel național, punctul național de coordonare transfrontalieră își asumă sarcinile prevăzute la articolele 9-17 și acționează în coordonare cu punctul de coordonare transfrontalieră regional sau punctele de coordonare transfrontalieră regionale relevante din același stat membru, cu excepția cazului în care statul membru a decis să încredințeze sarcinile prevăzute la articolele 14-17 unei autorități de aplicare competente la nivel național.
4. În cazul în care niciunul dintre obstacolele juridice nu se referă la un aspect care ține de competența legislativă la nivel național, punctul regional de coordonare transfrontalieră competent își asumă sarcinile prevăzute la articolele 9-17 și acționează în coordonare cu celălalt punct sau celelalte puncte de coordonare transfrontalieră regionale din același stat membru dacă proiectul comun vizează mai multe entități teritoriale, cu excepția cazului în care statul membru a decis să încredințeze sarcinile prevăzute la articolele 14-17 unui punct de coordonare transfrontalieră național. Punctul de coordonare transfrontalieră regional competent informează punctul național de coordonare transfrontalieră cu privire la orice angajament sau declarație.

Articolul 7

Sarcinile de coordonare ale Comisiei

1. Comisia îndeplinește următoarele sarcini de coordonare:
- (a) ține legătura cu punctele de coordonare transfrontalieră;
 - (b) publică și actualizează o listă a tuturor punctelor naționale și regionale de coordonare transfrontalieră;

- (c) instituie și menține o bază de date a tuturor angajamentelor și declarațiilor.
2. Comisia adoptă un act de punere în aplicare în ceea ce privește funcționarea bazei de date menționate la alineatul (1) litera (c) și formularele care trebuie utilizate de punctele de coordonare transfrontalieră pentru transmiterea informațiilor cu privire la implementarea și utilizarea mecanismului. Actul de punere în aplicare respectiv este adoptat în conformitate cu procedura de consultare menționată la articolul 23 alineatul (2).

CAPITOLUL II

Procedura pentru încheierea și semnarea unui angajament sau pentru semnarea unei declarații

Articolul 8

Elaborarea și depunerea unui document de inițiativă

1. Inițiatorul identifică obstacolul juridic în ceea ce privește planificarea, dezvoltarea, dotarea cu personal, finanțarea sau funcționarea unui proiect comun.
2. Inițiatorul este una dintre următoarele entități:
 - (a) organismul public sau privat responsabil pentru inițierea sau atât pentru inițierea, cât și pentru implementarea unui proiect comun;
 - (b) una sau mai multe autorități locale sau regionale situate într-o anumită regiune transfrontalieră sau care exercită prerogative publice în respectiva regiune transfrontalieră;
 - (c) un organism cu sau fără personalitate juridică înființat în vederea cooperării transfrontaliere situat într-o anumită regiune transfrontalieră sau acoperind cel puțin parțial această regiune, inclusiv grupările europene de cooperare teritorială prevăzute de Regulamentul (CE) nr. 1082/2006, euroregiunile, Euregio și organisme similare;
 - (d) o organizație înființată pentru a reprezenta regiunile transfrontaliere cu scopul de a promova interesele teritoriilor transfrontaliere și de a facilita crearea de rețele între actori și schimbul de experiență, cum ar fi Asociația regiunilor frontaliere europene, *Mission Opérationnelle Transfrontalière* sau Serviciul central european pentru inițiative transfrontaliere; sau
 - (e) mai multe dintre entitățile menționate la literele (a)-(d) împreună.
3. Inițiatorul elaborează un document de inițiativă redactat în conformitate cu articolul 9.
4. Inițiatorul transmite documentul de inițiativă punctului de coordonare transfrontalieră competent din statul membru de aplicare și un exemplar punctului de coordonare transfrontalieră competent din statul membru de transfer.

Articolul 9

Conținutul documentului de inițiativă

1. Documentul de inițiativă cuprinde cel puțin următoarele elemente:

- (a) o descriere a proiectului comun și a contextului său, a obstacolului juridic corespunzător din statul membru de aplicare, precum și a motivelor care impun soluționarea obstacolului juridic;
 - (b) o listă cu dispozițiile juridice specifice din statul membru de transfer care permit soluționarea obstacolului juridic sau, dacă nu există dispoziții juridice adecvate, o propunere de soluție juridică *ad hoc*;
 - (c) o justificare a zonei de aplicare;
 - (d) durata prevăzută sau, în cazuri justificate corespunzător, o durată nelimitată;
 - (e) o listă a autorităților de aplicare competente;
 - (f) o listă a autorităților de transfer competente.
2. Zona de aplicare se limitează la minimumul necesar pentru buna implementare a proiectului comun.

Articolul 10

Analiza preliminară a documentului de inițiativă efectuată de statul membru de aplicare

1. Punctul de coordonare transfrontalieră competent analizează documentul de inițiativă. Aceasta ține legătura cu toate autoritățile de aplicare competente și cu punctele de coordonare transfrontalieră naționale sau, după caz, cu alte puncte de coordonare transfrontalieră regionale din statului membru de aplicare, precum și cu punctul de coordonare transfrontalieră național din statul membru de transfer.
2. În termen de trei luni de la primirea documentului de inițiativă, punctul de coordonare transfrontalieră competent transmite inițiatorului un răspuns scris în care întreprinde una sau mai multe dintre acțiunile următoare:
 - (a) informează inițiatorul cu privire la faptul că documentul de inițiativă a fost elaborat în conformitate cu articolul 9 și este, prin urmare, admisibil;
 - (b) solicită, dacă este necesar, depunerea unui document de inițiativă revizuit sau transmiterea de informații suplimentare specifice, precizând din ce motive și cu privire la ce aspecte documentul de inițiativă nu este considerat suficient;
 - (c) informează inițiatorul cu privire la evaluarea sa conform căreia nu există niciun obstacol juridic, enumerând motivele avute în vedere și făcând referire totodată la căile de atac împotriva acestei decizii, în conformitate cu legislația statului membru de aplicare;
 - (d) informează inițiatorul cu privire la evaluarea sa conform căreia obstacolul juridic corespunde unuia dintre cazurile menționate la articolul 12 alineatul (4) și descrie angajamentul autorității de aplicare competente în vederea modificării sau adaptării respectivului obstacol juridic;
 - (e) informează inițiatorul cu privire la evaluarea sa conform căreia obstacolul juridic corespunde uneia dintre situațiile menționate la articolul 12 alineatul (4) și prezintă motivele refuzului de a modifica sau adapta acest obstacol juridic, făcând referire totodată la căile de atac împotriva acestei decizii, în conformitate cu legislația statului membru de aplicare;
 - (f) se angajează față de inițiator să găsească o soluție pentru obstacolul juridic sau obstacolele juridice în termen de șase luni, fie prin semnarea unui angajament cu punctul de coordonare transfrontalieră din statul membru de transfer sau cu

autoritatea de transfer competentă desemnată de statul membru de transfer, fie propunând o soluție juridică *ad hoc* în baza cadrului juridic al statului membru de aplicare.

3. În cazuri justificate corespunzător, autoritatea de aplicare competentă poate prelungi o dată cu maximum șase luni termenul menționat la alineatul (2) litera (f) și informează în consecință inițiatorul și statul membru de transfer, prezentându-și motivele în scris.

Articolul 11

Analiza preliminară a documentului de inițiativă efectuată de statul membru de transfer

La primirea unui document de inițiativă, punctul de coordonare transfrontalieră competent din statul membru de transfer îndeplinește sarcinile enumerate la articolul 10 alineatul (2) și poate comunica reacția sa preliminară punctului de coordonare transfrontalieră competent din statul membru de aplicare.

Articolul 12

Acțiuni subsecvente analizei preliminare a documentului de inițiativă

1. În cazul în care punctul de coordonare transfrontalieră competent din statul membru de aplicare solicită un document de inițiativă revizuit sau informații suplimentare specifice, acesta analizează documentul de inițiativă revizuit sau informațiile suplimentare specifice sau ambele și, în termen de trei luni de la primirea acestora, întreprinde acțiunile ca și când documentul de inițiativă ar fi fost transmis pentru prima dată.
2. În cazul în care punctul de coordonare transfrontalieră competent din statul membru de aplicare consideră că documentul de inițiativă revizuit continuă să nu fie elaborat în conformitate cu articolul 10 sau că informațiile suplimentare specifice sunt în continuare insuficiente, aceasta informează în scris inițiatorul, în termen de trei luni de la primirea documentului de inițiativă revizuit, în legătură cu decizia sa de a încheie procedura. Această decizie trebuie să fie justificată în mod corespunzător.
3. În cazul în care punctul de coordonare transfrontalieră competent din statul membru de aplicare sau autoritatea de aplicare competentă concluzionează în analiza sa că obstacolul juridic descris în documentul de inițiativă se bazează pe o neînțelegere sau pe o interpretare greșită a legislației relevante sau pe lipsa unor informații suficiente cu privire la legislația relevantă, procedura este închisă prin informarea inițiatorului cu privire la concluzia că nu există niciun obstacol juridic.
4. În cazul în care obstacolul juridic constă doar într-o dispoziție administrativă, normă sau practică administrativă a statului membru de aplicare sau într-o dispoziție administrativă, normă sau practică administrativă complet diferită de o dispoziție adoptată în conformitate cu o procedură legislativă și care poate fi așadar modificată sau adaptată fără a fi nevoie de o procedură legislativă, autoritatea de aplicare competentă informează inițiatorul în scris cu privire la refuzul sau disponibilitatea de a modifica sau adapta dispoziția administrativă, norma sau practica administrativă respectivă în termen de opt luni.
5. În cazuri justificate corespunzător, autoritatea de aplicare competentă poate prelungi o dată cu maximum opt luni termenul menționat la alineatul (4) și informează în consecință inițiatorul și statul membru de transfer, prezentându-și motivele în scris.

Articolul 13

Elaborarea proiectului de angajament sau de declarație

Punctul de coordonare transfrontalieră sau autoritatea de aplicare competentă a statului membru de aplicare elaborează un proiect de angajament sau un proiect de declarație în conformitate cu articolul 14, pe baza documentului de inițiativă.

Articolul 14

Conținutul proiectului de angajament sau de declarație

1. Proiectul de angajament cuprinde cel puțin următoarele elemente:
 - (a) descrierea proiectului comun și a contextului său, a obstacolului juridic corespunzător, precum și a motivelor care impun soluționarea obstacolului juridic;
 - (b) lista dispozițiilor juridice specifice sau a dispozițiilor care constituie obstacolul juridic și care, prin urmare, nu se aplică proiectului comun;
 - (c) zona de aplicare;
 - (d) durata aplicării și o justificare a acestei durate;
 - (e) autoritatea sau autoritățile de aplicare competente;
 - (f) dispoziția juridică specifică a statului membru de transfer care se aplică proiectului comun;
 - (g) propunerea de soluție juridică *ad hoc* în cazul în care nu există o dispoziție juridică adecvată în cadrul juridic al statului membru de transfer;
 - (h) autoritatea sau autoritățile de transfer competente;
 - (i) autoritatea sau autoritățile din statul membru de aplicare competente pentru implementare și monitorizare;
 - (j) autoritatea sau autoritățile din statul membru de transfer propuse spre a fi desemnate împreună pentru implementare și monitorizare;
 - (k) data intrării sale în vigoare.

Data intrării în vigoare menționată la litera (k) este fie data ultimei semnături a unuia dintre cele două puncte de coordonare transfrontalieră sau autorități competente sau data notificării inițiatorului.
2. În plus față de elementele enumerate la alineatul (1), proiectul de angajament include, de asemenea, o dată de aplicare care poate fi
 - (a) aceeași ca data intrării sale în vigoare;
 - (b) cu efect retroactiv;
 - (c) amânată pentru o dată ulterioară.
3. În plus față de elementele enumerate la alineatul (1), proiectul de declarație include, de asemenea, o declarație oficială cu privire la data sau datele până la care fiecare autoritate de aplicare competentă transmite o propunere oficială organismului legislativ respectiv cu scopul de a modifica în consecință dispozițiile juridice naționale.

Data menționată la primul paragraf nu poate fi posterioară cu mai mult de douăsprezece luni datei la care a fost încheiată declarația.

Articolul 15

Transmiterea proiectului de angajament sau de declarație

1. În momentul în care autoritatea de aplicare competentă a elaborat proiectul de angajament sau de declarație, aceasta transmite proiectul respectiv punctului de coordonare transfrontalieră competent din statul membru de aplicare:
 - (a) în termen de cel mult trei luni de la transmiterea informațiilor în conformitate cu articolul 10 alineatul (2) sau cu articolul 12 alineatele (1) și (2);
 - (b) în termen de maximum opt luni în conformitate cu articolul 12 alineatele (4) și (5).
2. În momentul în care punctul de coordonare transfrontalieră competent din statul membru de aplicare a elaborat proiectul de angajament sau de declarație sau l-a primit din partea autorității de aplicare competente, acesta transmite proiectul punctului de coordonare transfrontalieră competent din statul membru de transfer respectând termenele prevăzute la alineatul (1) litera (a) sau (b).
3. În ambele cazuri, se transmite un exemplar inițiatorului, spre informare.

Articolul 16

Sarcinile statului membru de transfer în încheierea și semnarea angajamentului sau în semnarea declarației

1. Punctul de coordonare transfrontalieră competent din statul membru de transfer examinează proiectul de angajament sau de declarație primit în temeiul articolului 15 și, în termen de cel mult trei luni de la primirea proiectului și după consultarea autorităților de transfer competente, întreprinde una sau mai multe dintre următoarele acțiuni:
 - (a) acceptă proiectul de angajament sau de declarație, semnează două exemplare originale și trimite unul înapoi punctului de coordonare transfrontalieră competent din statul membru de aplicare;
 - (b) acceptă proiectul de angajament sau de declarație, după corectarea sau completarea informațiilor menționate la articolul 14 alineatul (1) literele (f) și (h), semnează două exemplare originale ale proiectului revizuit de angajament sau de declarație și trimite unul înapoi punctului de coordonare transfrontalieră competent din statul membru de aplicare;
 - (c) refuză să semneze proiectul de angajament sau de declarație și transmite o justificare detaliată punctului de coordonare transfrontalieră competent din statul membru de aplicare;
 - (d) refuză să semneze proiectul de angajament sau de declarație și trimite înapoi punctului de coordonare transfrontalieră competent din statul membru de aplicare un proiect modificat în ceea ce privește informațiile menționate la articolul 14 alineatul (1) literele (c), (d) și, dacă este cazul, (g), precum și, pentru proiectul de angajament, informațiile prevăzute la articolul 14 alineatul (2), împreună cu o justificare a modificărilor.
2. În statele membre în care autoritatea de transfer competentă este cea care semnează un angajament sau o declarație, punctul de coordonare transfrontalieră competent din statul membru de transfer trimite cele două exemplare originale semnate de autoritatea de transfer competentă în conformitate cu alineatul (1) literele (a) și (b).

3. În cazul în care statul membru de transfer acceptă, în conformitate cu alineatul (1) litera (a) sau (b), să semneze un angajament sau o declarație, acesta confirmă sau refuză totodată în mod explicit faptul că autoritatea sau autoritățile competente care sunt propuse pentru a fi desemnate împreună pentru implementarea și monitorizarea angajamentului sau declarației în temeiul articolului 14 alineatul (1) litera (j) își asumă aceste sarcini care trebuie îndeplinite în zona de aplicare.

Articolul 17

Sarcinile statului membru de aplicare în încheierea și semnarea angajamentului sau în semnarea declarației

1. Punctul de coordonare transfrontalieră competent din statul membru de aplicare examinează răspunsul transmis de punctul de coordonare transfrontalieră competent din statul membru de transfer și întreprinde, în termen de cel mult o lună de la data primirii acestuia, una sau mai multe dintre următoarele acțiuni, care sunt comunicate în scris autorității de transfer competente:
 - (a) în cazul prevăzut la alineatul (2) litera (a), finalizează angajamentul sau declarația, semnează două exemplare originale și trimite unul înapoi punctului de coordonare transfrontalieră competent din statul membru de transfer pentru a fi semnat;
 - (b) în cazul prevăzut la alineatul (2) litera (b), modifică în consecință angajamentul sau declarația în ceea ce privește informațiile din proiectul de angajament sau de declarație menționate la articolul 14 alineatul (1) literele (f) și (h), finalizează angajamentul sau declarația, semnează două exemplare originale și trimite unul înapoi punctului de coordonare transfrontalieră competent din statul membru de transfer pentru a fi semnat;
 - (c) în cazul prevăzut la alineatul (2) litera (c), informează inițiatorul și Comisia, adăugând în același timp justificarea adusă de autoritatea de transfer competentă;
 - (d) în cazul prevăzut la alineatul (2) litera (d), examinează modificările și procedează în conformitate cu litera (b) de la prezentul alineat sau relansează o a doua procedură, în temeiul articolului 9, indicând motivul pentru care autoritatea de aplicare competentă nu a putut să accepte modificările sau o parte dintre ele.
2. După primirea angajamentului sau a declarației care poartă și semnătura punctului de coordonare transfrontalieră competent sau a autorității de transfer competente în cazurile prevăzute la alineatul (1) litera (a) sau (b) sau, în cazul în care punctul de coordonare transfrontalieră competent din statul membru de transfer a reacționat pozitiv în urma celei de a doua proceduri prevăzute la alineatul (1) litera (d), punctul de coordonare transfrontalieră competent din statul membru de aplicare:
 - (a) transmite inițiatorului versiunea finală a angajamentului sau a declarației;
 - (b) transmite al doilea exemplar original punctului de coordonare transfrontalieră competent din statul membru de transfer;
 - (c) trimite un exemplar tuturor autorităților de aplicare competente;
 - (d) trimite un exemplar punctului de coordonare la nivelul Uniunii; și

- (e) solicită serviciului competent din statul membru de aplicare responsabil cu publicațiile oficiale să publice angajamentul sau declarația.

CAPITOLUL III

Implementarea și monitorizarea angajamentelor și declarațiilor

Articolul 18

Implementarea angajamentului

1. Informațiile menționate la articolul 17 alineatul (2) litera (c) și transmise tuturor autorităților de aplicare competente vizate sunt însoțite de un calendar ce precizează termenul până la care fiecare dintre aceste autorități modifică, după caz, eventualele acte administrative adoptate în temeiul legislației aplicabile cu privire la proiectul comun și adoptă actele administrativ necesare implementării angajamentului astfel încât să se aplice proiectului comun dispoziția juridică a statului membru de transfer sau o soluție juridică *ad hoc*.
2. Un exemplar al calendarului este trimis punctului de coordonare transfrontalieră național și, dacă este cazul, regional din statul membru de aplicare.
3. Orice act administrativ menționat la alineatul (1) este adoptat și notificat inițiatorului, în special când este vorba despre organismul public sau privat responsabil pentru inițierea sau atât pentru inițierea, cât și pentru implementarea unui proiect comun, în conformitate cu dispozițiile legislației naționale aplicabile unor astfel de acte administrative.
4. În momentul în care sunt adoptate toate actele administrative cu privire la un anumit proiect comun, punctul de coordonare transfrontalieră din statul membru de aplicare informează punctul de coordonare transfrontalieră din statul membru de transfer și punctul de coordonare la nivelul Uniunii.
5. Punctul de coordonare transfrontalieră din statul membru de transfer informează, dacă este cazul, autoritățile de transfer competente.

Articolul 19

Implementarea declarației

1. Fiecare dintre autoritățile de aplicare competente enumerate în declarație în conformitate cu articolul 14 alineatul (3) prezintă organismului legislativ relevant, până la data respectivă stabilită în declarația semnată, o propunere oficială de modificare în consecință a dispozițiilor juridice naționale.
2. În cazul în care data respectivă stabilită în declarația semnată nu poate fi respectată, în special în contextul alegerilor pentru organismul legislativ competent, autoritatea de aplicare competentă informează în scris inițiatorul, precum și punctul de coordonare transfrontalieră competent atât din statul membru de aplicare, cât și din statul membru de transfer.
3. În momentul în care organismului legislativ respectiv i-a fost transmisă o propunere oficială, autoritatea de aplicare competentă respectivă transmite inițiatorului și punctului de coordonare transfrontalieră competent atât din statul membru de aplicare, cât și din statul membru de transfer o actualizare scrisă cu privire la

monitorizare în cadrul respectivului organism legislativ, repetând această acțiune o dată la șase luni după data depunerii oficiale.

4. La data intrării în vigoare a actului legislativ de modificare sau a publicării sale în Monitorul Oficial sau ambele, fiecare autoritate de aplicare competentă modifică orice act administrativ adoptat în temeiul legislației naționale aplicabile cu privire la proiectul comun și adoptă orice act administrativ necesar pentru aplicarea dispoziției juridice modificate la proiectul comun.
5. Orice act administrativ menționat la alineatul (4) este adoptat și notificat inițiatorului, în special când este vorba despre un organism public sau privat responsabil pentru inițierea sau atât pentru inițierea, cât și pentru implementarea unui proiect comun, în conformitate cu dispozițiile legislației naționale aplicabile unor astfel de acte administrative.
6. În momentul în care sunt adoptate toate actele administrative cu privire la un anumit proiect comun, punctul de coordonare transfrontalieră din statul membru de aplicare informează punctul de coordonare transfrontalieră din statul membru de transfer și punctul de coordonare la nivelul Uniunii.
7. Punctul de coordonare transfrontalieră din statul membru de transfer informează, dacă este cazul, autoritățile de transfer competente.

Articolul 20

Monitorizarea angajamentelor și a declarațiilor

1. Pe baza actelor administrative menționate la articolul 18 alineatul (1) și la articolul 19 alineatul (4), statele membre de aplicare și de transfer decid dacă monitorizarea aplicării unui angajament sau a legislației naționale modificate în temeiul unei declarații este încredințată autorităților din statul membru de transfer, în special datorită cunoașterii dispozițiilor juridice transferate, sau autorităților din statul membru de aplicare.
2. În cazul în care monitorizarea aplicării dispozițiilor juridice transferate este încredințată autorităților statului membru de transfer, statul membru de aplicare decide, de comun acord cu statele membre de transfer, dacă autoritățile din statul membru de transfer acționează în ceea ce privește persoanele vizate de sarcinile de monitorizare în contul și în numele autorităților din statul membru de aplicare sau în contul acestora, dar în nume propriu.

CAPITOLUL IV

Protecție juridică împotriva aplicării și monitorizării angajamentelor și declarațiilor

Articolul 21

Protecție juridică împotriva aplicării angajamentelor și declarațiilor

1. Orice persoană rezidentă pe teritoriul vizat de un angajament sau de o declarație sau, chiar dacă nu este rezidentă pe acest teritoriu, în calitate de utilizator al unui serviciu de interes economic general furnizat pe acest teritoriu („persoane rezidente în regiuni transfrontaliere”), care se consideră lezată de acțiunile sau omisiunile rezultate din aplicarea, în conformitate cu un angajament sau cu o declarație, a unei dispoziții

juridice a unui stat membru de transfer, are dreptul de a apela la căi de atac în fața instanțelor din statul membru de aplicare.

2. Cu toate acestea, instanțele competente pentru căile de atac împotriva actelor administrative adoptate în temeiul articolului 18 alineatul (3) și al articolului 19 alineatul (5) sunt exclusiv instanțele din statul membru ale cărui autorități au emis actul administrativ.
3. Nicio dispoziție din prezentul regulament nu privează persoanele de posibilitatea de-și exercita drepturile constituționale naționale de a recurge la căi de atac împotriva autorităților publice care sunt părți în cadrul unui angajament în ceea ce privește:
 - (a) deciziile administrative cu privire la activitățile desfășurate în baza unui angajament;
 - (b) accesul la servicii în limba proprie; și
 - (c) accesul la informare.

În aceste cazuri, instanțele judecătorești competente sunt cele din statul membru a cărui constituție prevede căile de atac menționate.

Articolul 22

Protecție juridică împotriva monitorizării angajamentelor și declarațiilor

1. În cazul în care autoritatea de transfer competentă a acceptat să monitorizeze aplicarea dispozițiilor juridice ale statului membru de transfer în zona relevantă și poate acționa în nume propriu în ceea ce privește persoanele rezidente în regiunea transfrontalieră a statului membru de aplicare, instanțele competente pentru căile de atac împotriva oricărei acțiuni sau omisiuni din partea autorității respective sunt instanțele din statul membru unde aceste persoane își au reședința legală.
2. În cazul în care autoritatea de transfer competentă a acceptat să monitorizeze aplicarea dispozițiilor juridice ale statului membru de aplicare pe teritoriul statului membru de aplicare, dar nu poate acționa în nume propriu în ceea ce privește persoanele rezidente din regiunea transfrontalieră, instanțele competente pentru căile de atac împotriva oricărei acțiuni sau omisiuni din partea autorității respective sunt instanțele din statul membru de aplicare, inclusiv pentru persoanele care își au reședința legală în statul membru de transfer.

CAPITOLUL V

Dispoziții finale

Articolul 23

Procedura comitetului

1. Comisia este asistată de Comitetul de coordonare pentru fondurile structurale și de investiții europene instituit prin articolul 108 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. [noul RDC]. Respectivul comitet este un comitet în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.
2. În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 4 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

Articolul 24

Dispoziții de punere în aplicare în statele membre

1. Statele membre adoptă dispozițiile corespunzătoare pentru a garanta aplicarea efectivă a prezentului regulament.
2. Până la data începerii aplicării prezentului regulament, statele membre informează Comisia cu privire la orice dispoziții adoptate în conformitate cu alineatul (1).
3. Comisia face publice informațiile primite de la statele membre.

Articolul 25

Raportare

Până la zz.ll.aaaa [prima zi a lunii de după intrarea în vigoare a prezentului regulament + cinci ani; a se completa de către Oficiul pentru Publicații], Comisia prezintă Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Regiunilor un raport de evaluare a aplicării prezentului regulament pe baza unor indicatori privind eficacitatea, eficiența, relevanța, valoarea adăugată europeană și posibilitățile de simplificare.

Articolul 26

Intrare în vigoare și aplicare

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament se aplică de la [prima zi a lunii de după intrarea în vigoare a prezentului regulament + cinci ani; a se completa de către Oficiul pentru Publicații].

Cu toate acestea, articolul 24 se aplică de la [prima zi a lunii de după intrarea în vigoare a prezentului regulament + cinci ani; a se completa de către Oficiul pentru Publicații].

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Strasbourg,

Pentru Parlamentul European
Președintele

Pentru Consiliu
Președintele